

PROSTOR

ŠESTÉ VYDÁNÍ

03/2023

MILÍ ČTENÁŘI

Březen, březen...

Březen – za kamna vlezem! – Tak to je, milí čtenáři, nedostatek inspirace v praxi.

Jistě to všichni znáte. V určitých chvílích života je člověk vyčerpán, zcela vyždímán, vyschlý a bez chuti. Jsou to chvíle, kdy si uvědomuje, že veškerá práce je zbytečná, protože teď z něho prostě nic smysluplného téci nebude, ani kdyby ho slisovali. A jediné, co s tím onen dotčený, vyprahlostí postižený může udělat, je nedělat nic. Nedělat nic z toho, co se z něho páčí, a udělat něco zcela jiného, něco, co na chvíli odvede pozornost, rozptýlí mozek a znovu otevře bránu inspiračním tokům.

Pokud se právě nacházíte v podobném rozpoložení, můžete se alespoň společně s námi těšit z několika pozitivních věcí, které se v posledních týdnech dějí ve

vnějším světě. Předně – máme nového prezidenta. 9. března proběhla slavnostní inaugurace, jakási moderní korunovace nového reprezentanta naší země. Král sice ještě není mrtev – ovšem, duchovní smrt se možná také počítá? Každopádně – ať žije král! Starý prezident nám ukázal, že politicko-sociální systém, který jsme si vytvořili, rozhodně není všespásný a ve skutečnosti ani objektivně reálný. To je hluboké a rozhodně zamyšlení hodné. Věřím, že nastávající léta se budou ubírat méně cestou nevědomého a pasivně agresivního vyjadřování postojů a názorů a více cestou vědomé a přímé komunikace ke svěřenému národu.

Opravdu nejlepší zprávou ale je, že v posledních měsících v našich lesích přibývají vlčí smečky, nyní už i v Krušnohoří a v blízkosti Teplic. To může znamenat, že intenzivní zemědělství, kterým nemilosrdně drancujeme naše orná pole, přece jen efektivně vyvažuje nutnost potřeby zvětšování zemědělských ploch, a dává tím prostor pro zachování lesů a divokých přírodních krajín, v rámci nichž mohou volně žijící divoká zvířata stále svobodně migrovat. Nuže, každá mince má dvě strany.

Takže pokud se brány vaší inspirace ještě neotevřely, vyrazte ven. Příroda je mocná čarodějka. Vyrazte až za hranice světa podmaněného člověkem. Až tam, kde na skalách vyjí vlci – už to není tak daleko.

Díky, že jste s námi.

A zvláštní dík vám, kteří s námi tvoříte!

Vaše Redakce dell'arte

STÍRÁME HRANICE

Nechce se mi odtud. Je to tu romanticky krásné. Jako by se celý život zastavil. Nic nemusím, jen být tady. Únik. Žádné povinnosti ani očekávání ostatních. Poznávání sebe sama. Stírání hranic. A překonávání limitů.

Sedíme ve vlaku, plné očekávání a představ, jaká dobrodružství zažijeme tentokrát. Máme výchozí bod – matnou představu o místě přespání. A zbytek... zatím není podstatný. První úkol. Dostat se z Jirkova do hor. Jdeme tím směrem, kde je vidíme, ale akorát obejdeme celé sídliště a vrátíme se na místo, kde jsme začaly. K tomu zjišťujeme, že Jirkov a Chomutov se navzájem stírají, stejně jako naše hranice. Proto ten zmatek v orientaci. Po nějaké době se úspěšně dostáváme k horám. Začíná nám další cesta.

..

Vystoupáme do Svahové, pěkně po svahu. Ale před tím znovu bloudíme a jdeme po rovině, jelikož to je přece pohodlnější. Začínáme se samy sebe ptát, proč (si) to děláme. Proč by někdo chodil celé dny s těžkým batohem na zádech, spal (většinou) venku a v zimě, a vykonával potřebu v přírodě? Člověk se lépe poznává, zjišťuje, jak doopravdy řeší krizové situace, kdo je, a k tomu mu připadá, že se svět kolem něj zastavil. Je to vítaná změna po tom chaosu obvyklého fungování.

Po silnici pokračujeme stále dál a za doprovodu jediného denního přídele slunečních paprsků jíme na větrné hůrce. Opravdu, hrozně tam fouká. Neustále kontroluji telefon a dívám se, jestli stihneme dojet do penzionu v určeném čase, protože jaksí nemáme chuť mrznout někde na posedu.

Pohyb začíná bolet, ale tu bolest si odmítám připustit. Nehodlám být ufnukaná a litovat se, jak bývá mým zvykem. Této části osobnosti se chci zbavit, k ničemu to není. Fotíme se s krávkami, je to velké rozptýlení na cestě. Vášnivě debatujeme o tématech, o kterých se jindy bavit nemůžeme. Smějeme se, a přitom se rozčilujeme nad některými společenskými konvencemi. Po stoupání do dalšího velkého kopce zastavujeme ve městečku Hora Sváté Kateřiny, které nás uhranulo svou nostalgickou atmosférou a prázdnotou. Nic tam nebylo. Připomínalo to odlehlý venkov za socialismu. Stmívalo se a červánky, jak říká Kundera, ozařovaly kouzlem nostalgie i gilotinu. Na posledním, avšak dlouhém úseku asfaltu recyklujeme známá, přesto stále nosná témata a řešíme své životní problémy. Vstupujeme na běžkařskou magistrálu – už za tmy. Vítr hrozivě vyje, chůzi ztěžuje rozbředlý sníh a já mám znovu tendence se litovat (a bát se). Potřebuji se zaměstnat. Nemám v hlavě prostor na přemýšlení o zbytečnostech a možných nepravděpodobných situacích, když si představuji, jak Karel Hynek Mácha vypil při hašení požáru tři litry močůvky a nevšiml si toho. Magistrála, která vede lesem a pak podél silnice, kde nás ozařují agresivní světla aut, se blíží ke konci. Terén klesá, nálada stoupá.

Konečně vcházíme do vytopeného penzionu. Můžeme si vydechnout. Jsme rády, že nemusíme mrznout venku. Z postele si vaříme jídlo na plynovém vařiči (což bylo stoprocentně dovoleno). Užíváme si možnosti, jež nám byly dopřány, tiše ležíme, vychutnáváme si příjemnou tělesnou bolest a milou společnost.

Jsem šťastná, přítomná a nechci nic víc.

Ráno se probouzíme do toho krásného pokojíku. Výjimečně nespěcháme, ležíme dlouho a nabíráme především mentální sílu pro další den. Balíme se a já vím, že tohle předznamenává návrat do života, který je pěkný, ale leckdy velmi složitý. Na treku vnímám tu jednoduchost života, moc nepotřebuji a ani nechci. Tolik mě provází pocit, že někomu něco dlužím, bojím se zklamat, ale tady ne – a je to osvobozující. Rozhodujeme se, kam se vydáme. Vracíme se stejnou cestou, kterou jsme včera přišly. Za světla je naprosto obyčejná, nedramatická. Kameny jsou jen kameny, nikoli nebezpečná divoká zvěř či úchylové schování za stromy. Přes noc přišlo, tudíž se škrábeme nahoru po ledovce. Kolegyně padá, směje se a podotýká, že mi to rozhodně nepřeje, ale nechápe, proč musí padat jen ona. Vzápětí se rozprší a já padám také, rovnou si namáčím kalhoty do kaluže. Alespoň jsme vyrovnané. Pokračujeme dál. Chůze bolí, avšak vyžíváme se ve svém utrpení. Když překračuje snesitelnou míru, usuzujeme, že bude jistější zkrátit si cestu. Poté ledovce se nikdy nikam nedostaneme. Krátíme si cestu, odbočujeme na Litvínov a zanedlouho vidíme ceduli označující vesnici až podezřele specifickou, takovou, kterou jsme dnes již viděly. Po deseti ledových kilometrech se díváme na nápis: *Klíny*. Vyrázily jsme z Klínů a došly – do Klínů. Začínám se smát a kolegyně nadávat. Ze vzdoru se dívá na jízdní řád. Autobusy jezdí tak často, že v tom Litvínově budeme dříve pěšky. Víme, kde jsme, a město je od rozcestníku jen šest kilometrů. Jenže ta ves je nekonečná! Procházíme okolo penzionu a nasazujeme výraz, že toto bylo naprosto plánované. Narážíme na sjezdovku, vede přes ni cesta na mapě. Kdo by šel na čundr, když si může zalyžovat? Přebíháme a pod vlekem, kde to není vyježděné, se bořím hluboko

do sněhu. Kolegyně na mě volá, že když půjdu pomalu, nezapadnu – a v tu chvíli překvapeně končí po lýtka ve sněhu. Těch posledních šest kilometrů je dlouhých. Bolí to. Zpíváme si – falešně a nahlas – a když přestává pomáhat i to, vzpomínáme na všechny nadávky, které nás napadnou.

Litvínov na nás působí ošklivým, ale přitom nostalgickým dojmem časů, které jsme ani nezažily. Na těch Sudetech prostě něco je. Beton, šedivost, prázdnota a prostor. Prostor pro všechno. Nepřiznávám to nahlas, ale toužím po tom, vidět Koldom. Jedeme Krušnohorem, z Krušných hor! Díváme se z okna jedoucího vlaku, krajina kolem nás rychle ubíhá a já přemýšlím – o plynulosti a jednoduchosti života, o tom, jak je těžké, uchovat si pocity nadhledu i v běžném životě a jak je pro mne důležité se umět zastavit a zvědomit si celé mé fungování ve světě.

Cítím se ztracená – ale hledám si cestu ven.

zažila a napsala pro vás Isabella
fotografie poskytla Comtessa

Mám doma kanárka, který se mi tak moc líbí. Když ho chytím do ruky a stisknu, aby mi neuletěl, tak ho zabiju, protože jsem mu nedala svobodu létat. Neumře proto, že by se na mě nemohl dívat, ale kvůli tomu silnému stisku ruky, který pramení ze strachu z opuštění. Když ho pustím, bude okolo mě létat, bude mít radost, že může stejně volně žít život jako já. Já si budu užívat jeho barvy, které jsem předtím nemohla vidět, protože jsem ho celého zakryla rukou. Třeba mi sedne na rameno, třeba mi bude létat kolem hlavy, třeba na chvíli odletí a potom se vrátí – anebo nevrátí. Bude žít volně a já budu žít s tím, že jsem mu nevzala svobodu jen kvůli svému strachu.

napsala Bezpodmínečná láska,

výtvarně zpracovala Eliška Anna

... odletím

V BŘEZNU NÁS ČEKÁ
AKA STUDENTE, NEPŘEHLÉDNI ...

Březen - Duben
2023

13.3. 12.00 KONCERT M. Balooga + E. Samka	14.3. 18.00 KONCERT F. Lukáš H. Turková	15.3. 19.00 KONCERT Struháček Druháček	16.3. 17.00 FILDA v NAŠI SOLISTĚ	18.3. 19.30 Beechoveny Teplice
20.3.	21.3. libe dámen und herren	22.3. KONCERT Martha Pyskocikova	23.3. MASTER CLASS nováček	25.3. SEMINÁŘ FLAUTO ŠKOLKA
27.3. KONCERT dechového oddělení	28.3. ABSOLVENT. KONCERT Turko + Turca	29.3. SEMINÁŘ populární zpěv	30.3.	APRIL MLADE PODIVUM a mysl. kvinteta
3.4. KONCERT komorní sestava	4.4. libe dámen und herren	5.4.	6.4.	8.4.
10.4. VOLNO ☺	11.4. KONCERT Struháček	12.4. KONCERT P. Bruy P. Dvořák	13.4.	15.4.
17.4. KONCERT Pápaň. Kadyš G.	18.4. libe dámen und herren	19.4. ABSOLVENT. KONCERT Lukáš Bartoš	20.4. FILDA Mojžíš Zemlinšky	22.4.
			27.4.	23.4.
			7.4.	2.4.
			7.4.	2.4.
			14.4.	16.4.
			14.4.	16.4.

ŠACHOVÉ OKÉNKO JIŘÍHO KLEKERA

K úloze na tento měsíc nebudete potřebovat diagram, jako obvykle, dnes postačí pouze vlastní šachovnice. Jedná se o šachovou hádanku, jejíž zadání je:

ROZMÍSTĚTE NA ŠACHOVNICI OSM DAM
TAK, ABY SE NAVZÁJEM NENAPADALY.

Zní to jednoduše, řešení ale působí problémy i leckterému zkušenému šachistovi.

Praktický tip: samozřejmě málokdo má doma osm dam, můžeme tedy použít osm pěšců, počítaje se stejnými vlastnostmi jako má dáma :)

Řešení pošlete buďto na prostorový mail redakce.prostor@gmail.com, nebo přímo mně na instagram [kleker_jiri](https://www.instagram.com/kleker_jiri).

váš oddaný Jiří Kleker

Vítězným řešitelem minulé
(velmi složité) úlohy se stal
JAKUB PROCHÁZKA ZE 3.A,
g r a t u l u j e m e !

Jediné správné pořadí tahů,
vedoucí k nejrychlejšímu matu bylo:

Vd8, Jg6, Vh8 (důležitá oběť věže pro získání
tempa), Jxh8, Jxe5, Jg6, Jh8, Jf4#.

VALENTÝNSKÝ KONCERT

*Tři grácie čili profesorky populárního zpěvu. Zleva: L.
Hájková, V. Svobodová, E. Boháčková*

fotografie: M.I Jermář

Valentýnský koncert, "Valentýňák", je jedna z největších pravidelných akcí naší konzervatoře. I letos se velmi povedl.

O program se postaral zdejší **Big band** (vede **Lukáš Čajka**), soubor **T. K. Collective** (vede **Pavla Vasserbauer**) a naši spolužáci z populárního oddělení. Večerem provázely **Laura Mašková** s **Ninou Radnickou**, a to velmi vkusně. Z jiných koncertů jsme většinou zvyklí na stručné a kapku neosobní, strohé oznámení skladeb, jejich

autorů a interpretů, tentokrát ale bylo průvodní slovo pojato více dramaticky. Dialogy mezi uvaděčkami byly krásně a zábavně zpracovány.

Zazněly písně instrumentální i vokální, a to několika žánrů – mezi nimi například swing, folk, šanson... Hostem byla vítězka soutěže "PopArt Stage" 2022 **Terezie Smetanová** z Konzervatoře Jana Deyla v Praze, která večer obohatila o píseň *Creep*, původně od skupiny Radiohead, kterou zazpívala s výše zmíněným "TéKáčkem". Mimo jiné zazněly *Kočky* v podání Big bandu se sólisty – zpěváky **Jiřinou Klímovou** a **Ondřejem Bláhou**, nebo *Cesta ke hvězdám*, tentokrát se saxofonovým sólem **Michaela Šporcla**.

Atmosféra během koncertu byla příjemná jak v zákulisí a na pódiu, tak v hledišti. Přes všechnu trému či drobné neúspěchy vystupovali účinkující vždy s úsměvem na tváři, což je vidět i na fotografiích od Michaela Jermáře, které jsou přístupné na školním webu. Ze strany posluchačů šla také vycítit všudypřítomná radost, případně empatie u písní na závažnější témata. Lidé se ani nevešli k připraveným stolům (které byly dokonce s tematickou výzdobou!). Vzadu v sále se nenápadně opřen o zeď vždy nacházel hlouček posluchačů.

"Zamilovaný koncert" nemůžu než každému vřele doporučit – ať už ho strávíte u stolečku se srdíčkovými kapesníčky, či vestoje, opřen o zeď s přítelem po boku. Anebo nejlepší varianta – na podiu, s mikrofonom u rtů či nástroje.

připravila pro vás Bára Nová

TŘÍDNÍ KONCERT PRVNÍHO ROČNÍKU

První ročník je obecně jeden z nejnáročnějších, ne-li vůbec nejtěžší.

*Nové je totiž úplně všechno. Letošní první ročník má na starost **Pavla Vasserbauer**, a i když se její svěřenci vlastně pořád tak trochu rozkoukávají, připravili si plnohodnotný třídní koncert, který proběhl 28. února 2023 na sále K.*

S desetiminutovým zpožděním se třídní profesorka velmi neformálně chopila úvodního slova, oznámila některé změny v programu a koncert mohl začít.

První odvážný, **Roman Liashko**, interpretoval Debussyho *První rapsodii pro klarinet*, čímž příjemně překvapil všechny posluchače přesycené klarinetovým Weberem. Zvukově poněkud skřípnutá místa, vykoupily technické pasáže, které působily zvládnuté a vyrovnaně. Ani ty ovšem rádo by efektní skladbu nezachránily od jaksi nepřesvědčivého dojmu.

Tereza Černá se ve svém repertoáru, jak bývá v prvním ročníku u klasiček zvykem, uchýlila k *Moravským lidovým písním v úpravě Leoše Janáčka*. Vybrala si *Kouzlo* a *Co je to za nebe*. Její technická nezralost si vzala za oběť intonační nejistotu, a především pak poněkud nekonkrétní vokál "E". Na druhou stranu se rozhodně nedá říct, že by Terezce chyběla odvaha a správný "zpěvácký punc"! "

Jednoho českého velikána vystřídal druhý. Jako další zazněly Dvořákovy *Moravské dvojzpěvy. Vodu a pláč* a *Skromnou* zazpívaly **Barbora Nová** (soprán) a pohotová **Jiříčka Kodýtková** (alt) ze třetího ročníku, která zastoupila marodící Martinu Havlákovou. Po lehce rozkolísaném začátku začal duet s každou další slokou nabírat stále lepší podoby, a výkon tak ve výsledku působil vcelku kompaktně, mile a energicky. Nutno podotknout, že Baruška se vedle své starší kolegyně díky relativní hlasové vyspělosti absolutně neztratila.

Jako další se představila **Jana Neužilová** s klavírním kusem opět od Leoše Janáčka.

Z výkonu této vyhrané mladé pianistky bylo znát, že je zvyklá se při hře takzvaně poslouchat. Její interpretace první části z cyklu *V mlhách* působila hudebně naprosto jasně a logicky. Na druhé straně moravské chorály v akordech postrádaly znělý soprán a náležitou vášeň. Je otázkou, jaké míry expresivity a Janáčkovských akcent je mladá a opatrná slečna schopna dosáhnout. K některým věcem se zkrátka musí dozrát.

Správně se naladit občas může být opravdová věda. V prvním ročníku obzvlášť. Stejně jako se s laděním na pódiu jen tak tak popasoval **Michal Stařík**, tak se i posluchačovo ucho marně snažilo naladit na tok hudby *Benátského karnevalu* od Niccola Paganiniho. Mírně nezáživnému výkonu pumpovala krev do žil neúnavná korepetitorka Michaela Hajíčková. Michal ovšem rozhodně nemusí věšet hlavu, k pochytání hudební inspirace bude mít během svých studijních let ještě mnoho příležitostí. Po technické stránce je už nyní solidně vybavený.

fotografie: Danča Tranová

Mírný šok způsobila dramaturgicky jaksi nezapadající píseň *Brouk v hlavě*, kterou přednesla populární zpěvačka **Adélka Srbová**. Jazzová Hana Robinson vytvořila vedle Paganiniho drastický kontrast, který by se dal považovat za nevkusný. Mladá interpretkyně se zuby nehty snažila utáhnout dusnou tíhu podkladu, který na prázdné scéně působil až trapně. Vemlouvavými doprovodnými pohyby se jí ovšem podařilo méně náročné posluchače přesvědčit, že je zde se svým číslem správně. Pravda je, že jistá hlasová usazenost a velmi zralá barva hlasu se Adél nedá upřít! Těšíme se, až Adélku uslyšíme v doprovodu živé hudby a v příhodnějším prostředí.

Klarinetistku **Annu Springsovou** velmi obstojně doprovodil na klavír její spolužák **Štěpán Šubrt**. Mírné nedostatky v ladění, nechť jsou smeteny pod stůl – je to boj! A Anička ho tento večer nebojovala jediná. Se Štěpánem předvedli klezmer v aranži Rudolfa Mauze. Jejich výkon neurazil ani nepotěšil. Takový interpret z prvního ročníku si leckdy musí hlídat dech, intonaci, postoj těla a mnohé jiné záležitosti. Během prvních let na konzervatoři se spousta studentů setkává také s přeučováním nejrůznějších hráčských zlovyků. Na úkor toho vypadaly fráze jaksi nedotažené a Aničky celkový projev mdle. Jaká jiná hudba by si zasloužila rozvernou tanečnost, niterný prožitok a strhující energii, nežli ta židovská...

Příjemně propracovanou interpretační koncepci předvedla **Anna Čurdová**. *Adagio a Allemande* z flétnové sonáty od Michela Blaveta zahrála s poučeným dynamickým plánem a náležitou křehkostí. Její výkon působil naprosto přirozeně a muzikálně. Takový výstup od studentky prvního ročníku nemůže nic jiného než pohládat po duši!

Andrii Popov zahrál na housle *Melodii* od ukrajinského skladatele Myroslava Skoryka. Volba reperotáru velmi dojemně odrazila situaci, ve které se Andrii a několik jeho dalších spolužáků, včetně výše zmíněného Romana v uplynulém roce ocitl. Už více než 12 měsíců je Ukrajina pod tíhou války a tato skutečnost fatálně zasáhla osudy nespočtu lidí, kteří museli opustit svoje domovy, jistoty a dosavadní způsob života. Přizpůsobit se není lehké. A slyšet, jak tento mladý ukrajinský houslista odevzdaně tvoří hudbu, která je mu blízká a která je mu domovem, byl nepopsatelný zážitek. Ačkoli mělo provedení rezervy, bylo působivé a přesvědčivé. Na klavír svého spolužáka velmi zdařile doprovodil **Erik Šamko**.

Těsně před posledním číslem se ke klavíru posadil se Smetanovou *Fantazií na české národní písně* **Štěpán Šubrt**. Zaujal. Pravdou zůstává, že mladého interpreta trochu převálcoval adrenalin, což si za oběť vzalo zvolení riskantního tempa i občasné ztráty koncentrace. Hnidopichy by Štěpán nepotěšil ani svou pedalizací, nebo občasným vypadnutím sopránové linky. Takové nedostatky ovšem ztratily význam vedle nespoutané muzikality a plného zvuku, který se dařilo z nástroje dostat. Štěpán předvedl množství techniky a velmi dobře se vypořádal s mnohými nepříjemnými hmaty. Veškeré pasáže vyznívaly jako působivá zvukomalba. Národní duch naprosto nadchl celý sál, a tak musel Štěpán publiku několikrát děkovat.

Hvězda vystřídala hvězdu. **Erik Šamko** začal svůj výstup s Novákovým *Amorosem* z cyklu *Vzpomínky*. Velmi přirozený typ hráče zaujal svou jistotou a přesvědčivostí.

Co do zvuku, nabízí Erik vyrovnanou hru, která ovšem jaksi postrádá tvořivý moment. Temperamentní a na první pohled extrovertní typ interpreta dokáže s romantickou frází jít vášnivě a hrdě vpřed! Bohužel, to není všechno, co si hudba žádá. Ve Skrjabinově *12. Etudě z opusu 8* naprosto přesvědčil o zvládnutém hracím aparátu, kdy do technicky náročných míst vstoupil bez sebemenšího zaváhání. A přece – trochu pokory by mladému pianistovi neuškodilo. Skrjabin nemá být jen nahlas a na odiv. Skrjabin není o Erikovi. Ale na to si Erik ještě musí přijít.

...A takoví jsou naši prváci !

Děkujeme vám! Šli jste všichni s kůží na trh a vytvořili velmi příjemný večer plný různorodé hudby a velmi nadějných výstupů. Přejeme vám, aby vám bylo na konzervatoři dobře – tak dobře, abyste mohli dál rozvíjet to, co jste dnes večer odvážně předvedli.

Šest let je dost dlouhá doba na to, aby člověk trochu poznal sám sebe – a taky aby zjistil, co všechno ještě neví. **A aby se naučil hudbu poslouchat, ze srdce ji milovat a snad i trochu umět hrát.**

Milí? je to vaše!

koncert vyslechla a s pokorou i nadšením o něm poreferovala Comtessa

ALE NO TAK, DĚTI...

Občas se našim profesorům podaří vypustit nějakou tu perličku... A studentstvo je tu od toho, aby takové skvosty zachytilo – a dalo do oběhu!

NA ČEŠTINĚ ...

studentka: „*Já jsem úplně pitomá.*”

profesor: „*Těší mě, Šiller.*”

BĚHEM NAUKY O NÁSTROJÍCH ...

profesor popisuje druh kytary na videu, kde na ní hraje stará paní: „*Takže teď už víme, že když je to dokulata, je to...?*”

student: „*Důchodce!*”

NA HODINĚ DĚJIN HUDBY ...

student: „*To vymyslel ten Kodály, ne?*”

profesor: „*No, tak mi o něm něco řekněte. Kdo to byl?*”

spolužák: „*Kodáj? To je ten salám, ne? Gotháj...*”

V BŘEZNU SLAVÍ...

*Max Reger (*1873) nesporně patří mezi nejvýznamnější skladatele nejen postromantické epochy. 19. března oslaví krásné výročí 150 let od narození, byl by tedy hřích nevyvolit pro skladatelské okénko právě jeho.*

K hudbě byl veden již od dětství – oba rodiče byli instrumentalisté. Od pěti let se věnoval hře na klavír, housle a violoncello, na varhany mu poskytoval lekce Adalbert Linder. Hudebně byl velmi **ovlivněn Wagnerem** a výborným soudobým hudebním teoretikem Hugo Riemannem u kterého studoval. Nejsilněji se však do jeho tvorby promítl styl jednoho z největších klasiků – umné kontrapunktické vedení hlasů **Johanna Sebastiana Bacha**. Výsledná syntéza spojuje právě onu složitou prokomponovanost se zajímavou a novátorskou novoromantickou harmonií (Reger se údajně nechal slyšet, že **mezi harmonií a kontrapunktem není žádný podstatný rozdíl**).

Jeho dílo je velmi obsáhlé a zasahuje do všech hudebních forem **vyjma opery** (zajímavá paralela právě s Bachem). Například **nedokončené requiem** lze vřele poslechově doporučit – jistě si všimnete využití středověké sekvence dies irae. Nejvíce obsáhla je jeho **varhanní tvorba**, která patří ke kmenovému repertoáru mnohých varhaníků. Avšak i pro klavír napsal velice povedené kousky (například cyklus *Aus meinem Tagebuch*).

Již za svého života se těšil četnému uvádění svých děl, podle některých zdrojů byl dokonce **vůbec nejhranějším autorem** (minimálně společně s Richardem Straussem). Jeho popularita poklesla ve druhé polovině 20. století, to lze ale přičíst mimo jiné i křesťanské tematice většiny jeho děl a obecné tehdejší nechuti k ní. Ačkoliv byl katolík „až do konečků prstů“, hojně využíval melodiku protestanského chorálu (opět – podobně jako Bach).

Osudným dnem se mu stal 11. květen 1916, kdy podlehl srdečnímu záchvatu. Regera řadíme mezi jedny z nejkreativnějších a nejsložitějších tvůrců vůbec. K interpretaci jeho děl je třeba špičková technika a pevné uchopení, klad velké nároky i na posluchače.

Na jeho tvorbě se projevuje i fakt, že trpěl depresemi, nikdy však neopomenul včlenit prvek **naděje** a konečného vítězství světla nad temnotou. Rozhodně nepatří mezi povrchní autory, nýbrž upřednostňuje vyjadřování nejniternějších lidských pocitů všemi dostupnými prostředky.

Necht' tedy zní a neutichne!

*připravil Anonym 33
nakreslila Comtessa*

KULTURA, KTEROU SI NENECHAT UJÍT

Vzdělaný člověk, pro hudbu nadšený – homo musicus. Zde jest krátký výčet koncertů a představení, na které by snad rád zavítal.

SEVEROČESKÁ FILHARMONIE TEPLICE

- 15. 3. String Clartet (W. A. Mozart, C. Debussy, G. Gershwin, J. Ježek a další)
- 16. 3. **Koncert nejlepších studentů Konzervatoře v Teplících**
- 23. 3. Jan-Filip Ťupa, violoncello (E. Chabrier, H. Dutilleux, R. Schumann)
- 6. 4. Tomáš Víšek, klavír (V. Novák, A. Bruckner)

NORTH BOHEMIAN QUARTET

- 14. 4. NBQ + Sellah Luna + jam session (Café bar Citadela, Litvínov)

HRANIČÁŘ, ÚSTÍ NAD LABEM

- 15. 3. Joke Lanz w / Petr Vrba (koncert)
- 24. 3. DJs: Lolu (hudební večer)

SEVEROČESKÉ DIVADLO ÚSTÍ NAD LABEM

- 14. 3. Plnou parou, R. Heinersdorff (činohra)
- 19. 3. Prime time voice (koncert)
- 23. 3. Frida, M. Mikanová (taneční divadlo)
- 24. 3. Aida, G. Verdi (opera)
- 30. 3. Baletní triptych, A. Vivaldi, C. Debussy, M. Ravel (balet)

NÁRODNÍ DIVADLO

- 14. 3. Turandot (opera)
- 15. 3. Lazebník Sevillský (opera)
- 17. 3. Naši furianti (činohra)
- 24. 3. Popelka (balet)
- 27. 3. Pýcha a předsudek (činohra)
- 31. 3. Prodaná nevěsta (opera)

KONZERVATOŘ TEPLICE

- 13. 3. Klavírní koncert Martin Balog & Erik Šamko
- 14. 3. Koncert klavírní třídy Hany Turkové v lázeňském domě Beethoven
- 15. 3. Ročníkový koncert třídy 2.A
- 16. 3. **koncert "SČF Teplice představuje nejlepší studenty konzervatoře v Teplících"**
- 27. 3. koncert dechového oddělení
- 11. 4. koncert třídy 3.A

připravila Isabella

ART EVOLUTION

... tak jste se na nás všichni nahrnuli. A jihli jste z toho, jak jsme krásní a jak vypadáme dospělí...

Na ten večer v Krupce asi jen tak nezapomeneme. 3. března 2023 proběhl maturitní ples, proběhlo předtančení, proběhly dojemné proslovy. Taký nečekaná a možná i osudová setkání. Sfoukávání narozeninových svíček. Neuvěřitelné choreografie – připravené, i spontánní. Namlouvání ve všech mnohých formách. Byla splacena mnohá pozvání na panáka, která se za školní rok nakupila. V našich galeriích se objevily neuvěřitelné fotografie a videozáznamy – ráno jen málo kdo věřil svým očím. Jednoduše...

3. 3. 2023 proběhla neuvěřitelná kalba.

fotografie: Majda Pallasová

*Z toho krásného večera,
narodily se dvě básničky...*

V břiše se mi rozkládaj
tři pusy, co jsem ti dala
z uhranutí, z musu
a na dobrou noc zas.
A štěstí je, že jsem tvoje rty nekousala,
a teď místo rtů trávím čas...

... psáním podivných básniček,
který si nepřečteš,
protože nevíš, že jsou o tobě.

Svrbíš mě na pravé komoře a levé síni,
lezeš mi mozkem.
Vřou ve mně věci, co se staly
- pokud si dobře vzpomínám -
uprostřed kýče o rozlévání vína.
A dává mi smysl se na tebe usmát
a zamžikat řasama,
a nechci být první a nechci být jediná.

Tak dobrou. A někdy se ukaž.

Děkovat.

Ve vzduchu visí neuvěřitelná potřeba projevit vděčnost za to, co se událo, a za to, že se to vůbec udát mohlo. **Lauro, Máro?** Děkujeme vám, jste naši hrdinové. Nemenší díky za péči a podporu patří vážené **paní ředitelce**, milé **Jitce N. Ž.** a nenahraditelné **Alence K. !**

A věděli jste, že nejlepší moderátor na světě je **Martin Hubeňák** a že byl na našem plese? Děkujeme ti! **Prvačkám** velké dík za starost v tombole. Milé duši **Majdě** děkujeme za fotky! A všem rodičům, prarodičům, sourozencům, přátelům, partnerům a partnerkám za podporu.

Prostorovým světem proletěla anketa, která měla za úkol pomoci pár krátkých otázek pohlédnout na plesový večer vašima očima. Výsledky jsou dechberoucí...

NEJPODIVNĚJŠÍ ZÁŽITEK VEČERA?

Každý slušný student se z žádného plesu nevrátí bez nějaké bizarní příhody. Obzvláště pak, pokud je spolu s konzervatoristy.... Mezi vaše nejpodivnější zážitky z plesu patří:

„Fakt, že první člověk, kterého jsem potkal byl ex mojí „ex.“

„Klasické plesové vztahové žárlivé drama.“

„Pěťa Berkovec totálně zabil předtančení.“

„Securitaák zabavoval soukromý alkohol.“

*„Když jsem si objednala víno s tím, že je mi šestnáct, a slečna na baru mi ho prodala se slovy: “
„Tak ale naposled!”*

„Obtěžování Majdy jedním idiotem“

„Záchrana Majdy před úchylem.“

„Když mě obtěžoval pedofil Míra“

(pozn. redakce: Majdo, kdyby sis potřebovala promluvit, vyhledej odborníka...)

„Místa, kde všude jste mohli najít profesory... byli všude. Bylo to jako sbírat pokemony.“

„Když se mě Rozky brácha během velmi kontaktního ploužáku snažil přesvědčit o tom, že rád poslouchá Verdiho.“

„Trsající Baruš!

„(pozn. redakce: měli jste na mysli Baruš, nebo Bašus, nebo Baroš?)

„Při příchodu na toaletu se otevírají dveře od záchodu, vychází člověk a říká: „Maj tady fakt dobrý pivo! Dejte si!”

„Matěj Kotrba byl takovej podivnej zážitek...“

(poznámka redakce: toto byla velmi častá odpověď)

„Když mě profesori viděli chlastat.“

fotografie: Majda Pallasová

PERLIČKY Z VEČERA...

kamarádka se v šatně převléká na půlnoční překvapení a říká:

*„Tyjo, tady je věci.“
spolužák ji odpovídá:
„Sama jseš bicí“*

kamarádi si sdělují dojmy z rozhovoru se slečnou:

„Víš, jak ženský nemaj rádi, když odhaduješ jejich vlek?!“

spolužák druhý den ráno:

„Z plesu si toho moc nepamatuju. Ale mam nějakou fotodokumentaci, takže si to odvodim.“

NEJVÍCE JSEM NA PLESE OCENIL...

„Choreografii, přátelskou atmosféru, prostředí. – Vytkl bych akorát nepříjemnou ochranu“ (pozn. redakce: nepsal toto úchylák Míra?)

„Krásné holky u výdeje tomboly.“

„Milé slečny nejen na baru, ale i před barem a v jeho širším okolí...“

„Energii všech zúčastněných a projev paní Žižkové.“

„Absolutní setření rozdílů mezi studenty a pedagogy. Všichni jsme kalili na jednom parketu. Připadala jsem si jako na karnevalu ve Florencii v 15. století.... všechny stavy si jsou rovné.“

„atmosféru a předtančení (klobouček Lauře!“

„Tento ples hodnotím jako jeden z nejlepších, na kterém jsem kdy byl. Neli vůbec nejlepší.“

tamější múza – paní prof. třídní Alena Kovářiková

fotografie: Majda Pallasová

Řečeno bylo dost. Pojd'me si to shrnout...

CELÝ PLES BYCH POPSAL(A) JEDNÍM SLOVEM:

„Láska!“

„žal-se-odkládá“

„#KONEČNĚPOTŘECHLETECH“

„osobitý“

„dvědeckybilýhokrátdešet“

„elitní“

„tuberkulóza“

„vtipněskvělekrásněnezapomenutelněúžasné“

„umělci“

ano, umělci.

To jsme. A jako umělci taky oslavujeme.
Appassionato, ad libitum. Ma non troppo...

fotografie: Majda Pallasová
článek připravila Comessa